

Délelőtt sétálunk. Jönnek velünk a barátnők is, egyik gyerek szebb, mint a másik. Dicsérgetjük egymáséit, hogy milyen aranyos, és milyen jó, hogy a tied már ezt is tudja, a mienk még annál is jobban. Hárman megyünk egymás mellett, hogy senki ne tudjon elkerülni, s ha szembe jön, lépjen le a járdáról. Mert neki még gyereke sincs, még arra sem volt képes.

Ez a tested lesz most majd az úrhajó!

Lassan, kimérten, csigatempóban megyünk, élvezzük a napsütést és azt, hogy bámulnak az emberek. Megosztjuk egymással, amit tudunk, tapasztalatot cserélünk, igen. Kismama-tapasztalatot. Mi már bilizünk, de ti még nem. Mi már lassan kezdünk járni, de ti még nem. Mi nővünk, **növekedünk, mint nyárban a fuszulyka**. Ők még kicsik, de mi már nagyok vagyunk.

Rászólunk arra a bolond fiúra, [aki mindig póráz nélkül sétáltatja a kutyáját](#), hogy menjen már el a játszótérrel mellőlünk, amíg mi alszunk, s a kutya ne nyáljon meg minket, mert fertőző. Ha meg pofázik, akkor felhívjuk aput, hogy jöjjön már oda kocsival, mert nem tudunk nyugodtan aludni. De odébbáll a kutyás tőlünk, amikor megtudja, hogy apu mivel foglalkozik, és hogy hány ismerőse van.

Ha pedig bekakilunk, az sem baj, a drótkerítés mellett kerítünk alkalmat rá, hiszen mi olyan szépet tudunk kakilni, hogy öröm nézni a szomszéd blokkból.

Hát tapasztald meg, mi mindenre jó!

Leülünk egyet a parkban. Tologatjuk a babakocsit. Megosztjuk, milyen nehéz a gyerekkel, de **nem mennénk vissza dolgozni semmi pénzért.**

„Jolánkáék is elintézték harmadik évre. Mi is el fogjuk, ha nem jön össze a következő. Milyen anya, aki bölcsődébe adja a gyermeket? Csak a pénzt nézik egyesek!”

Elköszönünk a barátnőktől, akiknek sokkal satnyább a gyermeke, s nem is szoptatnak annyit, de már a mellük meg van ereszkedve. Különben is, olyan olcsó pelenkát vesznek, aztán **csodálkoznak, ha pirosodik a kicsi segge.**

Dél fele jár, be kell mennünk az áruházba. Felülünk a bevásárlókosárra, hadd lássa mindenki, hogy mi milyen szépek vagyunk! Éppen csak benézünk, **működőmagyat kell, hogy vegyünk.** Nem hagyhatlak a bejárat előtt, hiszen ma már olyan világot élünk, hogy a kezünkől is ellophatnak minket, nemhogy a bejárat elől.

Látod, hogy mosolyog nekünk a néni? Nem úgy, mint ez az idétlen suhanc, aki szinte nekünk tolt a bevásárlókocsit, egy pont olyant, amin mi is ülünk. Kivillant a tetoválása, éppen néztük, hogy apunak is ilyen van a karján meg a vállán, csak sokkal, de sokkal nagyobb és vastagabb.

Nem baj, ha leverjük a csipszes zacsit a polcról, ott van az áruhordó fiú, majd visszateszi, azért fizetik. Apu is szokta mondogatni nekünk, hogy **nem azért ad hús embernek munkát, hogy azok ne dolgozzanak, hanem azért, hogy dolgozzanak**, és éljenek meg.

[Apu nagyon tapasztalt, mi vagyunk már a harmadik családja neki, azt mondja](#)

. A második élettársa egyébként is egy hülye liba, nem szokott köszönni nekünk, amikor szembejön velünk a járdán, de minket nem érdekel, nyelvet öltünk rá, pedig azt sem érdemli meg.

Fizetünk, mosolyog nekünk a kasszás néni, [az a nyugdíjas bácsi is odaügyög nekünk](#), hogy milyen aranyosak vagyunk, az ő unokája is pont ilyen szép és okos meg kacagós, mint amilyenek mi vagyunk.

Megyünk haza, [telefonálunk ezerrel](#), letoljuk a kocsit az átjáróra. Nem, nem néztünk szét, ez igaz, de hát láthatta az a kancsi sofőr is, hogy mi igenis le akartunk lépni a járdáról, nem tudjuk, hogy mit ordibál ki az ablakon. S különben is menjen lassabban, figyelhetne ő is, ne csak mi figyeljünk ilyenkor, amikor napsütés közben szemerkélni kezd az eső.

Egyél, igyál, játsszál jó sokat!

Este megyünk előadásra. **Öröm nézni, ahogy futkározunk a széksorok között.** Egy ideges bácsi ránk szól, mondván, hogy ő is fizetett a jegyért, szeretne odafigyelni. Hát figyeljen. Majd felhívjuk aput, hogy jöjjön ide, és tegye helyre a palit. Igaz, most éppen fontos megbeszélése van, ezt már akkor leszögezte, amikor valamelyiknap mondtam neki, hogy mi ma jövünk előadásra. Na, sebjaj, bekaphatja a pasas, hiába mormogja, hogy „köcsög”, meg „hülye pi...a”, azt hiszi, nem halljuk. Kikérjük magunknak. Különben is, ahogy nézem, nincs is gyereke, s nem tudja, hogy mit jelent,

s amúgy is úgy van öltözve, hogy az ilyen ne szóljon ránk.

Hazasétálunk, de megállunk a parkban pisilni. Jaj, akkor kakilni is, mert kell, s mi már kinőttünk a pelusból is! Papír az mindig van nálunk, mi pedig bárhol és bármikor. Letakargatjuk a papírral, nehogy valaki észrevegye.

Nem jut eszünkbe, hogy fel voltunk háborodva, amikor kakis popsitörlőt fújt a szél a csemeténk arcába. A játszótéren. Mert egyesek nem képesek elmenni a kukáig. **A kakilás az más, ha kell, akkor kell, tán hozzunk bilit magunkkal?**

Pont most kell, hogy jöjjenek Elviráék is. Rózsaszín pokróc a legénykén, megáll az eszem – gondoljuk, de csak annyi fut ki a szánkon, hogy „*Olyan szép fiad van, mint egy leányka!*”

Amíg kedélyesen csevegünk, egy néni megszólít, hogy a gyermek tépi a virágokat az ágyásból. „Maga ne mind káricsáljon, magának is volt gyermeke. Azé' van a néptanács, hogy ültessen újat!” – oktatjuk ki a nénit.

Az előadás egyébként unalmas volt, táncoltak meg énekeltek, de mi voltunk a legszebbek, olyan szépen táncoltunk a székek között, kár, hogy leküldtek a színpadról. Kicsit sírtunk, kicsit recsegtettük a pufuleces zacskót, kicsit összenyálaztuk a szomszéd néni lakktáskáját, **aztán elaludtunk szépen.**

Estefelé van már, haza kell mennünk, le kell feküdnünk, apu vár otthon, most szólt telefonon, hogy hol vagyunk, és hol a vacsora. **Fáradt szegény, sokat dolgozott.**

Meglásd, kicsim, majd a napiban is te leszel a legszebb és a legügyesebb és a legjobb! Mert tűzoltó leszel s katona. Vadakat terelgető juhász. Látod, elalszik anyuka.

Különben is, te vagy a névjegye, ha valaki kérdi.